

Hvězdný prach

Ani hvězdný prach
už po nás nezůstal
tam někde v temnotách
nás stejně někdo vidí
a dítě v pohádkách učí se,
co je strach
kámen se rozplakal
jak poslední z nás lidí

V tom čase vesmírném
jsme stejně dávno mrtví
když planeta nám hoří
já nejistý mám dech
A něžná Aneta
na jiné hvězdě brečí
a sny kterých se bojí
pak píše po všech zdech

Tam v jiných galaxiích
začíná novej den
a dřív než zapadne slunce
tak naše země zmizí
ty bytosti co tu žijí
neslyší pozdní sten
a slunce zrcadlo vidí
vidí nás jako cizí